

דורני

פקיסטן

ובדיוק אז ראה את העלה בעל ריח של
ורדים. הוא פתח אותו ומצא תלתל
שערות כמו זהב טווי, בעל ריח עדין
נהדר.

כאשר הנסיך חזר הביתה הוא התנהג
בשקט ובעצב כזה שאבא המלך התחיל
לדאוג שמא הוא חולה ושאל אותו על
סיבת העצב.

בעיר בשם הינדוסטאן חי פעם סוחר
תמרקים ולו בת אהובה מאוד, בשם
דורני.
לדורני הייתה ידידה, פייה אחת, והן יחד
יכלו לרקוד ולשיר במתיקות בכל
הממלכה. לכן מלך הפיות, רג'ה בשם
אינדרה, העריך אותן מאוד.
השערות של דורני זהרו כמו זהב טווי
והריחו כמו ורדים טריים. אך השער
שלה צמח כל כך ארוך שלפעמים הפריע
לה הדבר. יום אחד היא גזרה תלתל
זוהר משערותיה, עטפה אותו בעלה
גדול והשליכה לנהר, שזרם בדיוק תחת
חלונה. קרה שבן המלך יצא בדיוק לצוד,
וכשהיה צמא, ניגש לשתות מים מהנהר,

הצעיר הוציא מעל לבו את התלתל
והראה אותו לאביו. "ראה" אמר " אמות
אם לא אמצא, ולא אשא לאישה, את
הנערה שאלה שערותיה!"
מובן שהמלך שלח מיד שליחים לחפש
את הנערה עם שערות כמו זהב טווי.
אחרי זמן התברר שזו בתו של סוחר
התמרוקים.
השמועות התפשטו במהירות ובקרוב
הגיעו גם לדורני. היא אמרה לאביה:
"אלה שערותיי, ואם המלך דורש
שאתחתן עם בנו, אני חייבת לעשות
זאת. אך בקש-נא מהמלך דבר אחד:
אחרי החתונה, אמנם אשאר בארמון
במשך כל היום, אך ללילה אני רוצה
לחזור לביתי הקודם."
אבא שלה הקשיב בהתפעלות אך לא
השיב דבר, כי ידע שהיא חכמה ממנו.
מובן שבקרוב המלך הזמין את סוחר

התמרוקים לארמון ואמר לו שהוא רוצה
כי בתו תתחתן עם הנסיך. האב
השתחוה שלוש פעמים ואמר: "אתה,
מלכי השליט שלנו ואנו נעשה את מה
שתצווה. הנערה מבקשת רק דבר אחד
והוא, שאחרי החתונה תוכל לחזור כל
לילה לבית אביה."
גם המלך חשב שזאת בקשה מוזרה, אך
בסך הכל הבעיה הייתה של בנו, והוא
הניח שאחרי זמן הנערה תתעייף לנדוד
אנה ואנה. לכן לא התנגד לבקשה ומהר
מאוד הכל היה מוכן לחתונה,
שהתקיימה בפאר והדר.
התנאי בה הייתה מותנית החתונה של
דורני הדאיג את הנסיך תחילה אך מעט,
כי הוא שמח על כך שיראה אותה במשך
כל הימים. אך להפתעתו היא ירבה כל
היום על כסא רכונת ראש עד הברכיים
והוא לא יכול היה להוציא ממנה אפילו

מילה אחת.

כל ערב החזירו אותה לביתה על אפיריון שנישא על כתפיהם של ארבעה אנשים. כל בוקר היא חזרה לארמון עם זריחת השמש, אך אף מילה לא יצאה מפיה, ובמשך כל היום לא נתנה כל סימן שראתה או שמעה או שמה לב לבעלה הנסיך.

הנסיך היה מוטרד מאוד מכך, אך יום אחד, כשטייל בגן הישן והיפה של הארמון, פגש בגן זקן, ששירת בארמון עוד מזמנו של סבו.

הגן השתחוה לפני הנסיך ושאל: "נערי, מדוע אתה עצוב כל כך. מה קרה?"

והנסיך ענה: "ידידי, אני עצוב כי התחתנתי עם אישה שהיא יפה כמו הכוכבים שבשמיים, אך היא לא מדברת אלי כלל, ואני לא יודע מה לעשות. כל

לילה היא עוזבת אותי וחוזרת לבית אביה, ויום אחרי יום יושבת בביתי כאילו הפכה לאבן, ולא מוציאה מילה מפיה מה שלא אומר או אעשה."

הגן הלך לרגע וכאשר חזר, נתן לנסיך חמש או שש חבילות קטנות ואמר: "מחר, כאשר אישתך תעזוב את הארמון, זרה מהאבקה זו על גופך.

אמנם אתה תראה את עצמך, אך לאחרים תעשה בלתי-נראה. לא אוכל לעשות יותר, אך אולי זה יעזור לך."

הנסיך הודה מאוד לגן ושם את חבילות האבקה בטורבן שלו. בערב הבא, כאשר דורני עזבה כדי ללכת לבית אביה, זרה הנסיך על גופו את האבקה, ואז רץ

אחריה. ובאמת הוא נעשה בלתי-נראה, למרות שבעצמו הרגיש כרגיל ויכול היה לראות הכל סביב. הוא במהרה השיג את האפיריון והלך לצדו עד לבית של

סוחר התמרקים.

דורני נכנסה לבית והלכה לחדרה, שם עמדו שתי אמבטיות גדולות, אחת עם שמני ורדים, שניה עם מים. היא רחצה בהן ואחר כך לבשה שמלה כסופה,

ענדה ענק פנינים
ושמה זר קלוע
ורדים על ראשה.
כך התיישבה על
שרפרף בעל
ארבע רגלים,
שמעליו התנוססה
חופת משי. היא
התעטפה
בוילונות החופה

ואמרה: "עוף שרפרף!"

השרפרף התרומם באוויר, אבל הנסיך שהביט על כל זאת בהתפלאות, תפס ברגל אחת של השרפרף ועלה גם הוא

לאוויר במהירות רבה.

תוך זמן קצר הם הגיעו לביתה של הפייה, ידידתה של דורני, שהייתה, כפי שכבר אמרנו, החביבה של מלך הפיות. הפייה עמדה על סף ביתה, מלובשת אף היא כמו דורני. כשהשרפרף נעצר לפני ביתה היא אמרה "השרפרף עף עקום! אני חושדת שהיום דיברת עם בעלך, ולכן הוא לא עף ישר."

אך דורני הכחישה שדיברה עם הנסיך, ואמרה שלא יודעת מדוע השרפרף לא עף ישר. הפייה אמנם פקפקה קצת, אבל לא ענתה והתיישבה לידה. כך הן התעופפו באוויר כשהנסיך עדיין אוחז ברגל השרפרף, עד שהגיעו לארמונו של אינדרה הרג'ה.

כל הלילה הבחורות שרו ורקדו לפני הרג'ה אינדרה, כשנבל קסום מנגן להן מנגינות היפות ביותר ששמע אי-פעם

הנסיך. לקראת השחר הרג'ה נתן סימן
לסיום. שוב התיישבו הבחורות על
השרפרף וחזרו לאדמה, ועד ביתו של
סוחר התמרוקים, עם הנסיך המחזיק
ברגל השרפרף.

הנסיך מיהר לשוב לארמון. כשעבר את
סף חדרו הוא נעשה שוב נראה. הוא
נשכב על ספה והמתין לחזרתה של
דורני.

היא חזרה, והתיישבה כרגיל עם ראשה
רכון עד הברכיים. זמן מה נמשכה
השתיקה, אך אז אמר הנסיך: "חלמתי
חלום מוזר הלילה. חלמתי עליך ואספר
לך את חלומי, למרות שזה לא איכפת
לך.

הבחורה לא אמרה דבר, אך הוא סיפר
בדיוק מה קרה בלילה הקודם. וכשהוא
הלל את שירתה היא הביטה עליו, אך
לא אמרה דבר. עם זאת, ברוחה,

התפעלה מאוד.
"איזה חלום" חשבה "האם יתכן שהיה
לו חלום כזה? איך יכול היה לחלום על
מה שאני באמת עשיתי?" אך עדיין
שתקה ונשארה

כמו קודם, עם
ראשה בין
ברכיה.
בלילה הבא
הנסיך שוב עשה
את עצמו
בלתי-נראה
ועקב אחריה.
שוב התרחש
הכל כמו בלילה
הקודם, אך
הפעם דורני

שרה הרבה יותר יפה. למחרת שוב
סיפר הנסיך את הדברים כאילו היה זה

חלומו. אך מיד כשסיים דורני הביטה עליו ושאלה: "האם היה זה באמת חלום, או שהיית שם איתי?" "הייתי שם" ענה הנסיך. "אך למה עקבת אחרי?" שאלה הבחורה. "כי אני אוהב אותך" ענה הנסיך "ולהיות איתך זה האושר שלי." הפעם רעדו עפעפיה של דורני, אך לא אמרה דבר יותר, ושתקה במשך כל היום. אבל בערב, לפני שעלתה לאפיריון אמרה לנסיך: "אם אתה באמת אוהב אותי, תוכיח זאת בכך שלא תעקוב אחרי הלילה." הנסיך עשה כרצונה ונשאר בבית. באותו הלילה מעופו של השרפרף היה כל כך בלתי יציב שהפייה אמרה: "את בוודאי דיברת עם בעלך! רק כך אפשר להסביר זאת."

ודורני אמרה: "אכן, דיברתי איתו!" אך יותר לא הייתה מוכנה להוסיף. אותו לילה שרה דורני כל כך יפה שהרג'ה אינדרה קם ואמר שהוא מוכן לתת לה הכל שרק תבקש. תחילה היא לא אמרה דבר, אך אחר כך ביקשה: "אם כך רצונך, תן לי את נבל הקסם שלך." הרג'ה, כששמע זאת, הצטער שהתחייב מראש, כי העריך את נבל הקסם, שניגן בעצמו, מעל כל הרכוש שלו. אבל כפי שהבטיח כך גם קיים. אם זאת אמר: "לא תחזרי לכאן לעולם, כי אחרי שקיבלת מתנה כזו, כיצד תסתפקי בעתיד במשהו פחות מזה." דורני הרכינה את ראשה בשקט, ויצאה יחד עם הפייה, כשהיא נושאת איתה את הנבל. הן עלו על השרפרף וחזרו עליו לארץ, כשהוא מתנדנד עוד יותר.

כשדורני חזרה לארמון בבוקר, שאלה את הנסיך האם הוא שוב חלם. הוא צחק באושר, כי הפעם דיברה מיוזמתה, וענה: "לא, אבל עכשיו אני מתחיל לחלום. לא במה שהיה בעבר, אלא במה שיהיה בעתיד."

דורני ישבה בשקט, אך ענתה כשהנסיך דיבר אליה. וכשהגיע הערב ושעת הפרידה הרגילה, היא עדיין ישבה בשקט. הנסיך ניגש אליה ושאל: "לא תלכי הערב לביתך, דורני?" והיא קמה, נפלה בזרועותיו ואמרה: "לעולם, לעולם כבר לא עזוב אותך!" וכך הנסיך זכה בכלתו היפה, ומאז לא היה להם כבר כל קשר עם קסמים ופיות, כי הם למדו את הקסם של האהבה, שכל אחד יכול עדיין ללמוד, למרות שהפיות והקסמים נעלמו כבר מזמן.